

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
**VRHOVNI SUD**  
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

**Broj: 49 0 Rs 067422 25 Rev**  
Sarajevo, 18.11.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amire Sadović, kao predsjednice vijeća, Enise Bilajac i Silvine Brković Mujagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja A.K., sina M., iz K..., kojeg zastupa punomoćnik Malik Sarač, advokat iz Visokog, protiv tuženog ŠPD Srednjobosanske šume d.o.o. Donji Vakuf, Šumarija Fojnica, ul. 770. Slavne brdske brigade b.b., Donji Vakuf zastupan po direktoru Vildanu Hajić, a ovog zastupa punomoćnik po zaposlenju, H.B., dipl. pravnik, sa položenim pravosudnim ispitom, radi ostvarenja prava iz radnog odnosa, vrijednost spora 15.653,66 KM, odlučujući o reviziji tuženog, protiv presude Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 49 0 Rs 067422 24 Rsž od 09.07.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj 18.11.2025. godine, donio je:

**P R E S U D U**

Revizija u odnosu na postavljena pravna pitanja od 1. do 4. se dopušta i usvaja, obje nižestepene presude preinačavaju i tužbeni zahtjev tužitelja odbija kao neosnovan.

U odnosu na postavljena pravna pitanja pod tačkama 5. i 6. revizija se odbacuje.

Svaka stranka podmiruje svoje troškove postupka.

**O b r a z l o ž e n j e**

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Kiseljaku broj 49 0 Rs 067422 23 Rs od 14.06.2024. godine obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade plaće za period od 17.11.2020. do 17.11.2023. godine isplati iznos od 15.653,66 KM sa zakonom zateznom kamatom počev od 17.11.2023. godine kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu 1.600,00 KM.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 49 0 Rs 067422 24 Rsž od 09.07.2025. godine (st.1.) žalba tuženog je odbijena i prvostepena presuda potvrđena; (st.2.) zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu je odbijen kao neosnovan.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tuženi pozivom na odredbe člana 237. stav 3. stav 4. tačka 1. i stav 5. ZPP, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud reviziju dopusti i usvoji, drugostepenu presudu preinači tako što će odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti ili drugostepenu presudu ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

Ističući da je meritorno odlučivanje o reviziji značajno za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, tuženi postavlja sljedeća pravna pitanja:

1. „Da li je donošenjem (stupanjem na snagu) Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o PIO/MIO („Sl. novine F BiH" broj: 55/12) kojim je brisan stav (2) člana 79. Zakona o PIO/MIO („Službene novine Federacije BiH", br. 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06 i 4/09),

a kojim je bilo propisano da se naknada plaće iz člana 75. tač. 1., do 4. ovog zakona usklađuje sa kretanjem prosječne plaće u preduzeću, odnosno drugom pravnom licu, odnosno kod poslodavca u godini u kojoj se naknada plaće ostvaruje ukinuta obaveza revidenta tj. poslodavaca da od stupanja na snagu navedenih izmjena zakona tj. ubuduće vrše usklađivanje tj. valorizaciju naknade plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, te da li je time prestao pravni osnov za eventualno potraživanje radnika invalida rada II kategorije po tom osnovu?

2. Da li ranije postojeća obaveza poslodavca iz člana 79. stav (2) Zakona o PIO iz 1998. godine, koja se odnosila na obavezu usklađivanja naknade plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, i koja je ukinuta/brisana donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o PIO/MIO („Sl. novine F BiH broj: 55/12) predstavlja stečeno pravo tužitelja, iako kao takvo nije navedeno u dispozitivu rješenja o utvrđivanju invalidnosti, koje nije prestalo donošenjem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o PIO/MIO („Sl. novine F BiH broj: 55/12), a potvrđeno je i donošenjem Zakona o PIO/MIO („Službene novine F BiH" 13/18, 93/19, Odluka USFBIH, 94/20-rješenje USFBIH 90/21, 19/22, 42/23-odluka USFBIH i Sl. glasnik BiH 43/24-Odluka USBiH).
3. Da li je Zakonom o PIO/MIO („Sl. novine F BiH" broj: 13/2018) ponovo utvrđena obaveza revidenta odnosno poslodavaca da radnicima invalidima rada II kategorije zbog bolesti koji su to svojstvo stekli prije stupanja na snagu tog zakona i kojima je pravo na usklađivanje (valorizaciju) odnosno obaveza poslodavaca ukinuta donošenjem izmjena i dopuna Zakona o PIO/MIO („Sl. novine F BiH" broj: 55/12) ?
4. Ako je odgovor pod a) potvrđan, da li je to pravo odnosno obaveza revidenta tj. poslodavaca za usklađivanje naknade plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu (valorizacija) uspostavljeno donošenjem novog Zakona o PIO/MIO i da li se tek od tada računa i za ubuduće ili i za period prije donošenja tog zakona?
5. Da li je zastarjelo potraživanje po osnovu valorizacije naknade plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu za sva potraživanja koja su nastala tri godine prije podnošenja tužbe (tužba podnesena 17.11.2023. godine) u smislu odredbi Zakona o radu, ukoliko je vještak, a što je potvrdio i sud, obračun izvršila u periodu od 2012. pa dalje, tj. da li je zastarjelo sve potraživanje do 17.11.2020. godine?
6. Da li se na zastaru potraživanja naknada koja proizilaze iz odredbi Zakona o PIO/MIO, pa tako i valorizacije naknade plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, primjenjuju odredbe iz Zakona o PIO/MIO ili generalna odredba o trogodišnjem roku zastare iz Zakona o radu ? ”

Kao razlog važnosti rješavanja naznačenih pitanja revident navodi da o tom pravnom pitanju postoji različita praksa drugostepenih sudova: Kantonalnog suda u Tuzli, presuda broj 127 0 Rs 079652 24 Rsž od 04.03.2025. godine, a u kojoj je izraženo pravno shvatanje da obračun valorizacije plaće nije se mogao vršiti od izmjene ranijeg Zakonu o PIO kojim je brisan član 79. stav 2. (Sl. novine F BiH broj 55/12), Kantonalnog suda u Novom Travniku, presuda broj 51 0 Rs 182363 22 Rsž od 02.11.2022. godine; presuda Vrhovnog suda Republike Srpske broj 80 0 Rs 101058 22 Rev od 20.09.2022. godine, zbog čega dopuštanje predmetne revizije smatra važnim i zbog ujednačavanja sudske prakse. Navedene sudske odluke revident je priložio uz reviziju.

Tužitelj nije podnio odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. stav 2. Zakona o parničnom postupku<sup>1</sup> (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je našao da je revizija dopuštena i osnovana u pogledu postavljenih pravnih pitanja od 1. do 4., dok u ostalom dijelu revizija nije dopuštena.

Prema odredbi člana 237. stav 3. ZPP Vrhovni sud Federacije BiH može, izuzetno, dopustiti reviziju u svim predmetima ako ocijeni da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima.

Odredbom člana 241. stav 2. ZPP propisano je da u povodu revizije iz člana 237. stav 3. tog zakona, revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo, uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose.

Ovaj sud je ocijenio da su u konkretnom slučaju ispunjeni uslovi za dopustivost revizije u skladu sa odredbama člana 237. stav 3. i 4. tačka 1. ZPP za postavljena pravna pitanja pod brojem od 1. do 4. budući da od ovih materijalno-pravnih pitanja zavisi ishod spora u ovoj pravnoj stvari, a o njima postoji različita praksa navedenih kantonalnih sudova. Pri ovom, valja reći da na sjednici Građanskog odjeljenja Vrhovnog suda Federacije BiH od 12.02.2025. godine zauzet je pravni zaključak, a prema kojemu, razlog važnosti za odlučivanje o izvanrednoj reviziji može biti i različita praksa jednog drugostepenog suda, pa su prihvatljivi navodi revizije tuženog ukazivanje na neujednačenu praksu Kantonalnog suda u Novom Travniku.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu (usklađene/valorizirane) naknade plaće za period od 17.11.2020. do 17.11.2023. godine u iznosu od 15.653,66 KM sa zakonom zateznom kamatom.

Odluku o usvajanju tužbenog zahtjeva nižestepeni sudovi su zasnovali na sljedećim utvrđenjima:

- da je tužitelj zaposlen kod tuženog u Šumariji Kreševo; da je rješenjem FZ PIO KAS Središnja Bosna broj 01153565347 od 08.09.2008. godine proglašen invalidom II kategorije, da je bolest uzrok te invalidnosti kod tužitelja;
- da je tužitelj do proglašenja invalidosti bio raspoređen na poslove radnog mjesta motoriste, a nakon toga na radno mjesto čuvara, gdje ostvaruje manju plaću;
- da je tuženi kao poslodavac utvrđivao visinu naknade plaće tužitelju kao radniku u visini valorizovane prosječne mjesečne plaće u smislu Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju zaključno sa 2012. godinom – tj. do izmjene zakona (Sl. novine FBiH broj 55/12). Ovom izmjenom brisan je član 79. stav 2. a kojim je bila propisana valorizacija naknade plaće (usklađuje se sa kretanjem prosječne plaće u preduzeću u godini u kojoj se naknada plaće ostvaruje);
- osnovom provedenog finansijskog vještačenja za utuženi period od 17.11.2020. do 17.11.2023. godine vještak je obračunala naknadu plaće valorizacijom po osnovu iznosa iz godine koja je prethodila nastanku invalidnosti u neprekidnom nizu, u istoj visini, od 15.653,66 KM, po obje varijante obračuna: u smislu Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, i u smislu Pravilnika o radu tuženog iz 2005. godine.

U takvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji prvostepeni sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka kao finansijski obračun dat u skladu sa pravilima struke, a svoju odluku o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja je zasnovao na razlozima da tužiteljevo rješenje iz 2008. godine o proglašenju invalida II kategorije osnovom bolesti nije ukinuto, da tužitelj prava crpi iz tog rješenja, pa primjenom odredbi člana 6. stav 2. i člana 140. stav 4. važećeg Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju<sup>2</sup> (dalje:

<sup>1</sup> „Službene novine FBiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

<sup>2</sup> Službene novine FBiH broj 13/18, 93/19, Odluka USFBiH 94/20-rješenje USFBiH 90/21, 19/22, 42/23-odluka USFBiH i Sl. glasnik BiH 43/24-Odluka USBiH

Zakon o PIO/2018) zaključuje da tužitelju pripada pravo na valoriziranu naknadu plaće u dosuđenom iznosu shodno ranijem Zakonu o penzijskom i invalidskom osiguranju<sup>3</sup>(dalje: Zakon o PIO/1998) a koja naknada nije bila uslovljena uzrokom invalidnosti.

Drugostepeni sud odlučujući o žalbi tuženog potvrdio je prvostepenu presudu prihvatajući činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda, zaključivši da se radi o stečenom pravu tužitelja kao invalida II kategorije zbog bolesti po Zakonu o PIO/1998, a temeljem rješenja od 08.09.2008. godine; da kasnije izmjene tog zakona kojim je brisan član 79. stav 2. (Sl. novine F BiH broj 55/12) nisu dokinuta stečena prava tužitelja, a koja prava uvažava i novi Zakon o PIO/2018 kao kategorije koja su to pravo ostvarila po ranijem Zakonu.

Osnovano je revident u žalbi ukazivao na presudu tog drugostepenog žalbenog suda broj 51 0 Rs 182363 22 Rsž od 02.11.2022. godine, a kojom je odbijen tužbeni zahtjev za naknadu valorizacije plaće tužitelja kao invalida rada II kategorije zbog bolesti utvrđene po ranijem Zakonu o PIO. Dakle, slučaj uporediv činjeničnoj i pravnoj situaciji ovog predmeta (drugostepeni sud smatrao irelevantnim žalbene navode tuženog).

Ovaj sud nalazi da revident osnovano prigovara da je pobijana presuda zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Članom 55. stav 1. Zakona o PIO/2018 propisano da osiguranik kome se na osnovu promijenjene radne sposobnosti obezbjeđuje pravo na raspoređivanje na drugo radno mjesto, odnosno pravo na prekvalifikaciju ili dokvalifikaciju ima pravo na:

- a) naknadu plaće od dana nastanka invalidnosti do dana rasporeda na drugo radno mjesto, odnosno do upućivanja na prekvalifikaciju ili dokvalifikaciju, kao i od dana završene prekvalifikacije ili dokvalifikacije do rasporeda na drugo radno mjesto (u daljnjem tekstu: naknada zbog čekanja),
- b) naknadu plaće za vrijeme prekvalifikacije ili dokvalifikacije (u daljnjem tekstu: naknada za vrijeme prekvalifikacije ili dokvalifikacije) i
- c) naknadu plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu (u daljnjem tekstu: naknada zbog manje plaće), pod uslovom da je promijenjena radna sposobnost nastala po osnovu povrede na radu ili profesionalne bolesti.

Članom 140. stav 4. Zakona o PIO/2018 propisano da se pravo na penziju i naknadu plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, ostvareno po propisima koji su važili prije stupanja na snagu ovog zakona, neće ponovo određivati po odredbama ovog zakona, osim u slučajevima određenim ovim zakonom – a upravo ovim zakonom – to pravo je određeno samo pod uslovom člana 55. stav 1. tačka c. (tužitelj ne ispunjava ovaj propisani uslov).

Članom 6. stav 2. Zakona o PIO/2018 propisano da stečena prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja mogu prestati u slučajevima utvrđenim zakonom – a upravo zakonom - i to Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o PIO (Sl. novine FBiH broj 55/12 - na snazi od 28.06.2012) propisano je brisanje člana 79. stav 2., a što faktički znači prestanak prava radnika na tekuću valorizaciju naknade plaće.

Od dana stupanja na pravnu snagu novog Zakona o PIO/2018 (tj. od 01.03.2018. godine), pa nadalje, usklađivanje naknade plaća obuhvata samo radnike kod kojih je II kategorija invalidnosti nastala po osnovu povrede na radu ili profesionalne bolesti (član 104. stav 4. u vezi sa članom 55. stav 1. tačka c. istog zakona).

---

<sup>3</sup> Službene novine FBiH broj 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09

Kod nespornih činjenica da je kod tužitelja invalidnosti II kategorije uzrokovana bolešću to valorizirana naknada plaće nema pravni osnov ni po jednoj od varijanti obračuna u nalazu i mišljenju vještaka, pa je neutemeljen izraženi stav u pobijanoj presudi o stečenim pravima tužitelja.

U naprijed citiranim zakonskim odredbama dolazi do izražaja stav zakonodavca da u slučaju invalidnosti II kategorije koja je uzrokovana bolešću (kod tužitelja slučaj) ili povredom na radu koja nije u vezi sa radom, odnosno obavljanjem poslova, osiguranik nema pravo na naknadu plaće zbog manje plaće na drugom radnom mjestu, a time niti pravo na valorizaciju naknade plaće.

Na osnovu izloženog reviziju tuženog valjalo je usvojiti obje nižestepene presude preinačiti primjenom odredbe člana 250. stav 1. ZPP i odlučiti kao stavu prvom izreke ove presude.

Po ocjeni ovog suda pitanja označena pod rednim brojevima 5. i 6. nisu pravna pitanja kakva u vidu ima odredba člana 237. stav 3. ZPP, pa je u tom dijelu reviziju valjalo odbaciti kao nedozvoljenu na osnovu odredbe člana 247. stav 5. i 7. ZPP.

Prema odredbi iz člana 397. stav 2. ZPP kad sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek odlučit će o troškovima cjelokupnog postupka.

Kako tuženi, koji je uspio u parnici, nije u reviziji postavio zahtjev za naknadu parničnih troškova, a niti u postupku koji je prethodio reviziji, to je odlučeno da svaka stranka podmiruje svoje troškove postupka (treći stav izreke ove revizijske odluke).

Predsjednica vijeća  
Amira Sadović, s.r.